

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce **T. M.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Praha 6, Pod Kaštany 245/10, proti žalovanému **Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, zastoupenému Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem Děčín, Masarykovo nám. 193/20, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 11. 11. 2021, č. j. 73 A 7/2021 – 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám advokáta Mgr. Václava Voříška.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností se žalovaný domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále jen „*krajský soud*“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 23. 3. 2021, č. j. KUUK/040861/2021, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[2] Rozhodnutím Magistrátu města Mostu (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 5. 10. 2020, č. j. MmM/095779/2020/OSČ-P/DP, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) – dále jen „*zákon o silničním provozu*“, kterého se měl z nedbalosti dopustit tím, že porušil povinnost vyplývající z § 4 písm. b) téhož zákona, neboť dne 1. 9. 2019 v čase 18:10 v Mostě, na křižovatce ulic Pod Širokým vrchem, Slovanská, Hořanská cesta a Slovenského národního povstání, jako řidič motorového vozidla nezastavil vozidlo na pokyn „stůj“ daný k tomu oprávněnou osobou při usměrňování provozu na pozemních komunikacích. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a povinnost uhradit náklady přestupkového řízení v paušální výši 1 000 Kč. Žalovaný

rozhodnutím, jak je vymezeno v odstavci [1] výše, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[3] Krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil z důvodu, že se žalovaný dopustil zásadního procesního pochybení, neboť z odůvodnění jeho rozhodnutí není zřejmé, že by se vypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Na námitku ohledně překážky věci rozhodnuté žalovaný nereagoval. Neobstojí přitom argument, že žalovaný přejal argumentaci správního orgánu prvního stupně, neboť tato námitka vůbec nebyla v řízení před správním orgánem prvního stupně vznesena. Obdobně dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný nevěnoval pozornost námitce, kterou žalobce rozporoval skutková zjištění, jaký pokyn policista udílel a zda se jednalo o pokyn podle § 75 nebo § 79 zákona o silničním provozu. K této otázce žalovaný neodkázal ani na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a reakce na odvolací argumentaci tak v jeho rozhodnutí zcela absentovala.

[4] S ohledem na shora uvedené vady řízení krajský soud rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 11. 11. 2021, č. j. 73 A 7/2021 – 30, zrušil podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Proti výše uvedenému rozsudku podává žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že je jeho rozhodnutí zatížené vadou nepřezkoumatelnosti. Odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, přičemž uvádí, že institut nepřezkoumatelnosti není možné vztáhnout na případy, v nichž se správní orgán řádně zabývá námitkami účastníka a vysvětlí, proč nereaguje na všechny jeho dílčí argumenty. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí být zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se při tom zabýval. Dle názoru stěžovatele se ve svém rozhodnutí zabýval celým rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, přičemž důvody pro zamítnutí odvolání shrnul do ucelených tematických celků. Zabýval se též všemi námitkami nezbytnými k řádnému posouzení odvolání. Stěžovatel je přesvědčen, že postačí, pokud v odůvodnění odkáže na závěry správního orgánu prvního stupně, s nimiž se ztotožňuje. S ohledem na shora uvedené argumenty zastává názor, že se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce v souladu se zákonem i judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[7] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce uvádí, že kasační stížnost považuje za nepřijatelnou, popřípadě nedůvodnou. Stěžovatel dle názoru žalobce nedostál požadavkům na přezkoumatelnost správního rozhodnutí, neboť nevypořádal všechny odvolací námitky žalobce, a to ani implicitně. To je ostatně důvod, proč krajský soud napadené rozhodnutí zrušil. Nadto stěžovatel nijak konkrétně nepolemizuje se závěry krajského soudu ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, i když krajský soud jasně konstatoval, které odvolací námitky opomenul stěžovatel vypořádat.

[8] Nejvyšší správní soud předně považuje za nezbytné zdůraznit, že kasační stížnost se pohybuje na samé hranici projednatelnosti. Stěžovatel se v jejím rámci omezil na prosté odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu, na jejichž základě se pokouší obecně

pokračování

dovodit správnost svého postupu ve vztahu k přezkoumatelnosti rozhodnutí. V kasační stížnosti však téměř chybí polemika se závěry krajského soudu vyjádřenými v napadeném rozsudku.

[9] Přestože stěžovatel podřadil kasační stížnost pod důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., z obsahu kasační stížnosti nevyplývá, že by stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť netvrdí, že z napadeného rozsudku není patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování relevantních skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za (ne)správné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)důvodnou. Též ani nenamítá, že by řízení před krajským soudem bylo zatíženo jinou vadou ve smyslu citovaného § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[10] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou zveřejněna na www.nssoud.cz), v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu existuje zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení ve smyslu uvedeném pod bodem (4) půjde především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení současně zdůraznil, že není v rámci poslední kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoli pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu zdejší soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 – 28, č. 4219/2021 Sb. NSS).

[11] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Ani jednu ze situací popsanych v předcházejícím odstavci Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci neshledal, a to na základě níže uvedených důvodů.

[12] Stěžovatel nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku kasační soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. Stěžovatel (zastoupen právním

profesionálem) ostatně sám k přijatelnosti kasační stížnosti ničeho neuvádí, ačkoliv je v jeho zájmu aby odůvodnil, proč je v jeho případě kasační stížnost přijatelná a zdejší soud by se jí měl věcně zabývat. Nicméně Nejvyšší správní soud posuzuje otázku přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech stanovených v § 104a odst. 1 s. ř. s. z úřední povinnosti, tedy i v případech, v nichž stěžovatel k přijatelnosti nic určitého neuvede, jako je tomu právě v této věci.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti *de facto* rozporuje způsob, jakým krajský soud posoudil otázku nepřezkoumatelnosti odvolacího správního rozhodnutí. Touto otázkou se přitom Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vícekrát zabýval. V rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 As 114/2017 – 26, na který odkazuje i stěžovatel v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval, že „[n]ení povinností orgánů veřejné moci odpovědět na každý detail, ale postačí, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka.“ **Za nepřezkoumatelné je třeba považovat zejména rozhodnutí, v němž soud, respektive správní orgán zcela opomene vypořádat některou z uplatněných námitek,** respektive není-li z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, proč nepovažoval argumentaci žalobce za důvodnou. A to především jedná-li se o klíčovou právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (odvolání). Nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí, ale absenci důvodů, na nichž stojí *ratio decidendi* rozhodnutí (k tomu dále srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS).

[14] Právě výše popsaným způsobem však krajský soud postupoval. Stěžovateli nevytýkal toliko dílčí či nevýznamné nedostatky odůvodnění jeho rozhodnutí, ale shledal, že se v něm stěžovatel vůbec nevypořádal se dvěma řádně formulovanými odvolacími námitkami žalobce (nezákonnost prvostupňového rozhodnutí s ohledem na překážku věci rozhodnuté; otázka, jaký konkrétní pokyn a podle jakého zákonného ustanovení signalizoval policista žalobci při řízení provozu). Krajský soud konstatoval, že v tomto ohledu nezná názor stěžovatele na dané námitky, a proto mu nezbyvá, než jeho rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, neboť není jeho úkolem za stěžovatele jeho závěry domýšlet (srov. zejména odstavce 18 až 20 napadeného rozsudku). Tento postup přitom judikatuře zdejšího soudu odpovídá, jak bylo naznačeno výše.

[15] V projednávané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou týkající se posouzení (ne)přezkoumatelnosti rozhodnutí, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[16] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33,

pokračování

č. 4170/2021 Sb. NSS, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšným účastníkem je v tomto případě žalobce, který má proto nárok na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[18] Tyto náklady řízení tvoří odměna zástupce žalobce, advokáta Mgr. Václava Voříška, a to ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, konkrétně za podání vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 15. 12. 2021 [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „*advokátní tarif*“], společně s paušální náhradou hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč za tento úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Jelikož je žalobcův zástupce plátcem DPH, je třeba zvýšit přiznanou odměnu o částku 714 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně. Celková výše nákladů tedy činí 4 114 Kč. Uvedenou částku je stěžovatel povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho právního zástupce.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu